

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars V. Filius Prodigus quomodo exceptus à Patre fuerit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Pars V.

Filius Prodigus quomodo exceptus
à Patre fuerit.

Doctrina. Textus sacer sic habet: *Surgens ergo filius venit ad Patrem suum. Cum adhuc longè esset, vidit eum Pater ipse, & misericordiâ motus est, & accurrens cecidit super collum ejus, & osculatus est eum.* Boni cælites! quale hoc prodigium Patris! quid expectare poteram, nisi Patrem audito filii nomine & adventu fores domûs oclusurum esse, & quâ olim contumaciâ fuerat fastiditus, eâdem nunc in repellendo filio usurum? dixisset alius: procul facesse conspectu meo, non ego te amplius agnosco filium: noluisti in domo patria persistere, vade, quò te tua libertas deduxit, & inobedientiæ fructus experire. Alius nescio, an non verberibus quoque venientem abegisset. Non sic Pater iste mitissimus: ea agit, quæ sine stupore cogitari non possunt. 1. ut primùm eum vidit, misericordiâ motus est; misericordiâ, non indignatione, cujus causam habuisset æquissimam: misericordiam hanc abscondere non valuit, sed 2. Accurrit ad filium suum: non modò vadit obvius, quòd multum fuisset, sed passu festino, præpropere cursu penè contra senilis ætatis decentiam accurrit. Quid, quæso, festinas vir bone? Prodigus ille est, contumax ille, ille rebellis filius, substantiam omnem dilapidavit: multum agis, si in gregem famulo-

rum suscipis : quid curris ? veniat ille, ploret, roget. Non ita Pater, clementiâ alas addente, advolat. 3. Cadit super collum & osculatur eum. Quem? quis? ô stupenda bonitas! trepidabat iuvenis, & pedibus paternis tremulus advolvi parabat, jam jamque triste suum ingemebat: *Pater peccavi!* cum ecce loquentis vocem abrumpit, trepidantem amplectitur, paternis brachiis arctissimè constringit, quidquid malitiæ actum est, momento obliviscitur; sola jam tangitur filii miseriâ, prodigum recipit non ut offensus, sed ut amantissimus Pater. Unum hîc velim expendas: quis animus fuerit filii prodigi in hoc eventu, quid cogitaverit: loqui enim præ excessu gaudii dolorisque non potuit: constrictus paterno amplexu filius, ô in quas lacrymas abierit! expressit eas de tam bono Patre offenso. Jam vide, quid ulterius egerit Pater. 4. Dicebat famulis: citò proferte stolam primam, & induite illum, & date annulum in manu ejus, & adducite vitulum saginatum, & occidite, & manducemus, & epulemur. Certè nisi Evangelium diceret, rem impossibilem diceres. Jubet afferri stolam primam, vestes splendidas, dari annulum, publicam parari lætitiâ. O amor! ô liberalitas! restituitur ergo primæ felicitati degener ille, jam charus filius; vestitur æque bene, ac si hæreditatem non dissipasset; honoratur epulo, omnia perfectæ conciliationis signa accipit. Cur verò ista agit Pater? an utilitatem forte è filii

è filii reditu hausit? nullam. Causam hanc ipse assignat: quia hic filius meus mortuus erat, & revixit, perierat, & inventus est. Hanc gaudii causam dat, salutem nimirum filii, quem jam periisse credidit. Verùm, Pater mi bone, an satis non fuerat, si in abjectissimo domûs angulo asylum reperisset redux tuus filius? an ad complexus etiam & oscula admitti debuit? an tanta adornari solennitas? Satisne non erat eum recipere? Satis utique (sic Pater reponit) satis filio meo, sed non satis amori meo. O bonitas! ô misericordia!

Miraris, Studiose, inauditam Patris hujus clementiam. Quis verò Pater ille? quis ille mitis & clemens Pater? Pater ille cœlestis Pater est. O quâ ille bonitate revertentem peccatorem recipit, idest peccata omnia ritè confitentem! Cogita hominem, qui leges omnes divinas milies violaverit, qui omnem, quæ cogitari potest, malitiam admiserit: hic tot coopertus sceleribus si corde contrito ad offensum licet Patrem divinum redeat, peccata Sacerdoti confiteatur, ô quâ bonitate ab eo excipitur! 1. Pater iste amantissimus videns tantum peccatoris miseriam, movetur misericordiâ, non irâ: posset eum à se justissimè abigere, verbis asperis increpare; posset omnem ei negare veniam. An id agit? minimè: non abigit supplicem, non negat veniam, ingratitude non exprobrat, movetur misericordiâ, compatitur miserix, quæ ut tollatur, quid non agit? 2. Accurrit ad supplicem, festi-

nat ei conciliari, festinat ei conferre gratiam.
 Sic enim per Prophetam: *In quocunque die conver-*
tetur ad me, omnium iniquitatum ejus non recorda-
bor. 3. Amplectitur contritum supplicem, & in
 signum pacis amorisque sacro eum osculo digna-
 tur, veniam peccatorum plenissimam imperti-
 tur. O si videre posses, quàm sæpe hoc egerit
 & etiamnum acturus sit Christus cum anima tua
 tempore Confessionis serix! quàm suaviter
 eam fuerit amplexatus, uti olim vivens in terra
 tenero amplexu parvulos ad se venientes fove-
 bat. 4. Dicit famulis: *afferte stolam primam* &c.
 hoc est per Sacerdotes reddit vestem innocen-
 tiæ, reddit gratiam perditam, perfectam amicitia
 restaurat, dum absolvi te jubet à peccatis
 tuis. Neque hîc sistit DEI Patris optimi boni-
 tas: jubet etiam parari convivium. O quale
 lud! quàm nobile! non aliud, quàm divinum
 in quo seipsum velut cibum porrigit homini an-
 tea peccatori: convocat Angelos, ut gaudeant
 super peccatore pœnitentiam agente; quia hîc
filius meus (sic enim quasi loquitur) *mortuus erat*
& revixit; filius meus, Studiosus iste, filius crea-
 tione, adoptione, redemptione, mortuus erat
 per scelera, revixit per pœnitentiam. O Pater
 æterne, quæ tua ista clementia est, & in quem
 sicne ergo prodigum, sic impium recipis? ah quid
 dicam? vocem comprimit tua immensa bonitas.
 An satis non est recipi me in gratiam? adeo
 & pretiosum adeo cibum in SS. Eucharistia mi-
 hi jubes parari? O Pater mi, unde hoc meritum
 sum?

sum? Scio, non ego meritus sum: tua te sic urget bonitas: hæc, licet nullum è meo reditu commodum hauriat, in eo tamen ceu bono suo lætatur & exultat. Nunquid hæ sunt cogitationes tuæ, mi Studiosè? negare enim non potes, sic DEum tuum tecum egisse: recepit te post tot scelera; amplexus est per gratiam; recepit in amicitiam pristinam; non tractavit te velut mancipium; dedit iterum consolationes internas, quietem conscientia: & quid multa? se ipsum dedit. Dubita, si potes, de DEI bonitate & clementia. Aliud certe meritus fueras. Si tecum cogitas, quid sit vel semel peccare, quanta sit offensa Magni DEI, quanta injuria; si dein terribilem tuorum scelerum numerum attendis; ex altera verò parte mirabilem DEI in te recipiendo facilitatem consideras, nescio, an non in stuporem & extra te totus rapiaris. DEus, DEus, nullius egens, hominem peccatorem, toties rebellem, factâ unâ Confessione seriâ recipit in gratiam pristinam: ô prodigia clementia! Stuperes, si videres à Rege aliquo ad pauca verba in gratiam recipi aulicum, qui vitæ regis struxisset insidias. Quid agendum tibi est? tu, tu ille, qui rebellis, audax, impius in DEum insurgere ausus, eum, si fieri potuisset, throno etiam deiicere voluisti: & tamen: vide bonitatem immensam! & tamen dum corde verè contrito culpam fateris, pœna dimittitur, restituitur gratia, amicitia reparatur.

A a s

Ve

Velim hîc consideres aliqua, in quibus DEI tui bonitas multum excedit bonitatem Patris illius Evangelici. Verum est, accurrit Pater ille, veniam dedit: sed an etiam revocavit filium? an inquisivit in eum, ut reduceret? non: & quoties veniam dedit? semel. Aliter DEUS. Non revocavit Pater ille filium suum; revocat DEUS peccatorem: revocavit te per inspirationes internas, per bona amicorum consilia, per innumeras Scripturæ minas in exhortatione aut lectione occurrentes: *Revertere ad me, dicit Dominus, & ego suscipiam te.* Quid amantius dici potest? quid cogitari? Non quæsit Pater ille filium suum; expectavit, dum rediret: DEUS misericors te velut perditam oviculam Pastor bonus quæsit, invitavit, atque propè rogavit, ut redires. O amor! ô bonitas! ô excessus clementiæ! Vocavit te etiam in peccato; etiam dum hostis DEI eras; etiam dum tu quærebas DEUM peccatis novis offendere, ille te salvare quærebat, & ad poenitentiam reducere. Voces DEI erant cogitationes bonæ, hinc inde animo tuo illapsæ; voces DEI erant illa monita concionatoris, Professoris tui &c. Vocavit, quæsit te, gratiam dedit, ut redire velles.

Quoties hoc egit? hîc enimvero stupore totus obruor. Pater ille magnum quid egit ignoscendo semel: semel veniam dedit supplici. Si filius alterâ vice Patrem deseruisset, nescio, an benignè adeò receptus esset. Si verò quartâ, si sextâ, si decimâ vice sic errâset, non dubito, quin

quin intolerabili hac filii impudentiâ irritatus, omnem ejus curam abjecisset, veniam licet roganti negâisset, sic fortè eum alloquens: Quæ est ista ingenii tui levitas? quæ effrons voluntatis malitia? abire & reverti, reverti & abire; jam desertionis, jam reditûs pœnitere? en jam toties valere me jussisti: vale ergo & tu æternum; non ero ultra Pater tuus; rideri à te & ludi me non patiar; faceffe. Sic ille dixisset, & meritò quidem. Quid DEus? an ille hac ratione agit cum peccatore? O quoties, quoties vix acceptâ scelerum veniâ Patrem optimum illico deseruisti? vix facta subinde erat Confessio, vix Pater misericors te in gratiam receperat; & abiisti rursus ab eo, peccabas ut antè. Quid DEus? obstupescite Cœli! desertus toties DEus, tam protervè, tam impiè desertus DEus, revertentem postea peccatorem verè contritum eâdem benevolentia recipit, eodem amore prosequitur, ac recepit & prosecutus est post desertionem primam. Cogita ipse, mi Studiose, quoties Confessus fueris peccatum illud? remisit DEus: te recepit. Quoties factâ Confessione relapsus es in illud ipsum? remisit DEus: te recepit: recipiet etiamnum verè pœnitentem. Hic enim vero si potes, benignitatem hanc non obstupesce, quæ non nisi in DEO esse potest, quia infinita est. Verè Tertullianus: *Tam pius nemo, tam Pater nemo.*

Reflexio Quid ex his in rem tuam deducis? Hoc fanè, quod modò dixi: Ergo infinita est,

im-

immensa est DEI in peccatorem bonitas. Vere dicere potest DEus, quod Isaac moriens: *Et tibi post hac ultra fili mi, quid faciam?* Quid faciam ultra? certè tanquam sine te beatus esse non possem, sic egi tecum. Quid faciam ultra? Responde, si quid invenias; ego enim excogitare nihil valeo. At quo, obsecro, animo ista legis & expendis? Notasti suprà, quo animo fuerit filius ille inter amplexus Patris; hinc suam videns impietatem, illinc misericordiam Patris: gravissimo obruebatur dolore, quòd benignum ad eum Patrem offenderit. Hoc observa, Studiosè Diabolicum foret, si ex memorata DEI erga peccatores bonitate occasionem sumeres sapienter ab eo recedendi, sæpiùs peccandi; si peccares ideò, quia facile confiteri posses & accipere veniam. Tanta DEI bonitas ad pœnitentiam te movere debet & ad dolorem, ut millies detestaris omnem offensam, quâ benignissimum Patrem irritare ausus es.

Affectus. O Pater amantissime, ô verè totus Pater misericordiarum! stupore totus obruor, dum infinitam tuam in me bonitatem considero. Non aliud mihi superest, quod clamare possim nisi: ô bonitas! ô amor! ô clementia! ô Pater! quis ego sum, ut toties & tam paternè me in gratiam tuam receperis? quis ego sum, ut tot mihi amoris tenerrimi signa exhibueris? Vocasti me, cum fugerem à te; quæstivisti me, cum peregrinatus recessissem à te; incitasti ad pœnitentiam, obtulisti veniam, dum tui meditabar injuriam,
dum

dum novis te peccatis offendere cogitabam: revertentem verò ô quâ lenitate excepisti! Recepisti in gratiam, & (quod in amoris atque admirationis ecstasim me rapit) convivium planè divinum mihi adornâsti. O bonitas! ô amor! ô clementia! Hæc tu hæctenus mihi? O quas gratias, quàm immensas debeo! O creaturæ omnes meo loco laudate DEum; quia fecit mihi magna, qui potens, qui misericors est. Fecisti hoc hæctenus, Domine, facies & hodie in Confessione Generali. Video expansa in cruce brachia: audio clamantem: *Revertere ad me, & ego suscipiam te*: video, amplecti me postulas: ecce Domine, venio, venio, Domine, proiicio me ad pedes tuos: amplexum enim peccator miserrimus non expecto, velut nimiam pro indignissimo gratiam; pedibus advolvor, quâ possum voce, quo dolore clamo: Pater! Pater mi! peccavi! miserere mei! peccavi in Cœlum & coram te! ecce filius tuus degener mortuus est; fac ut reviviscat: ecce periit; fac ut inveniatur per te, & salvetur: periit opus manuum tuarum, periit imago tua, periit pretium sanguinis tui: recupera illud, Domine, vivifica me secundum misericordiam tuam! Vivificabis me, sic spero, sciens quòd & gaudium è conversione mea sis habiturus. O veritas plena solatio! ego peccator conferre aliquid possum ad gaudium tuum: sic tu doces. Eia Domine, peccatis onustum me cernis & totum obrutum: conferam aliquid ad gaudium tuum & Angelorum: converto me ad

Te

Te ex toto corde meo; Detestor, abominor
 execror omnem tui offensam etiam minimam
 quia te Patrem meum, te DEum optimum offen-
 di & irritavi. Recipe me in gratiam tuam, &
 erit gaudium in Cœlo super peccatore pœni-
 tentiam agente. Pœnitentiam agam, ratum
 est: à Confessione inchoabo; posthac mortu-
 rus potius, quàm te levissimè offensurus. E-
 quidni? tu times me perdere, & ego non timeam
 te offendere? tu tam benignè recipis, cur non
 doleam, quòd discesserim? gaudium, quod
 conversione capis, me rapit ad te, ut conver-
 sum me videas. Quàm essem infelix, si hoc tibi
 negarem gaudium! Eja fruire gaudio hoc
 magne DEus: ecce cor contritum & humiliatum
 offero, ne despicias illud. Clamo, clamans in-
 gemino: Pater, Pater mi! peccavi! recipere me
 & nunquam permittite separari à te! Sentiam
 hodie infinitam illam clementiam, quâ pecca-
 to res ad te revertentes suscipere gaudes.

Proposita. Firmissimè statuo hanc tuam clem-
 entiam ne vel levissimè amplius offendere, sed
 sæpe ei agam gratias, quòd toties me receperit
 & ex hujus consideratione ad dolorem de pecca-
 tis & eorum fugam me incitabo.

Petitio. Hæc ipsa tua clementia, Pater miseri-
 cors, exaudiat preces meas, & infirmum confor-
 tet. Miserere mei secundum Magnam miseri-
 cordiam tuam! Magnam rogo, quia magnus
 peccator. Miserere! *Pater noster.*